

[Niin-Hansen.]

mod grønlandske livsforhold. Det er en opfattelse, vi ønsker at hævde ved behandlingen af denne og andre grønlandske love. Og jeg kan tilføje, at det netop med en kriminallov må være hensigten at beskytte den grønlandske befolkning bedst muligt. Mit parti har derfor ikke været betænkeligt ved gennemførelsen af bestemmelserne i § 24 om alkoholmisbrug og i § 42 om udbredelse af kønssygdomme, skønt disse bestemmelser i dansk straffelov ville gå ud over den grænse, man i almindelighed fastsætter for den selvstændige handlefrihed. Men vi mener, at det af beskyttelsesmæssige grunde er nødvendigt at gennemføre sådanne bestemmelser, som her er udformet, i en grønlandsk kriminallov.

På et par andre områder har vi undersøgt muligheden for at gå længere, i særlig grad for at beskytte den indfødte befolkning mod uheldige elementer blandt tilflytterne, der jo også omfattes af loven. Da loven kun undtagelsesvis giver adgang til frihedsberøvelse, synes vi egentlig ikke, beskyttelsen mod sædelighedsforbrydere er særlig god, og har derfor rejst spørgsmålet om adgang til tvangskastration, således som vi har i dansk lovgivning. Ligeledes har muligheden for at indføre sanktioner overfor dem, der yder betaling for utugt, været drøftet, men da de grønlandske udvalgsmedlemmer ikke har ment, at bestemmelser herom er påkrævet på nuværende tidspunkt, har vi udskudt dem til senere drøftelse, eventuelt i forbindelse med den revision af loven, som er omtalt.

Når mit parti har taget en vis reservation overfor lovens tendens, skyldes det ikke — det vil jeg gerne pointere overfor statsministeren og overfor tinget — at mit parti har ønsket på nogen måde at tage afstand fra at følge grønlandske retstraditioner. Jeg tror også, statsministeren igennem mit partis tidligere arbejde med grønlandske forhold — og især ved det ærede medlem hr. Halfdan Hendriksens tidligere arbejde på dette område — ved, at vi ikke på nogen måde vil påtvinge Grønland en lovgivning, som ikke stemmer med grønlandsk opfattelse.

Vi har blot fra mit partis side haft vor tvivl om det rigtige i så stærkt og ensidigt, som det her er gjort, at lægge vægten på

forbryderens resocialisering, og det er jo i og for sig det synspunkt, man i det hele taget må have, når man skal beskæftige sig med en lovgivning på dette område. Jeg skal ikke på nogen måde bevæge mig ind på dansk strafferetslovgivning og den udvikling, der kan tænkes her. Vi er jo, håber jeg, fra alle sider ganske enige om, at vi ved behandlingen af disse grønlandske love ikke på nogen måde kan tale om, at de skal være vejledende for, hvilke principper der skal være gældende for den fremtidige lovgivning i Danmark. Det tror jeg står os ganske klart, og jeg er iøvrigt ganske enig i de bemærkninger, der blev fremsat af det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen i forbindelse med den artikel, han omtalte.

Men selv udfra den størst mulige respekt og hensyntagen til en særlig grønlandsk opfattelse mener vi, det må gælde, at kriminallovens andre funktioner, bl. a. det at afholde folk fra at begå forbrydelser og gentage forbrydelser, må fremgå på en tilstrækkelig tydelig måde. Det formål synes jeg ikke helt loven opfylder, og jeg beklager i og for sig, at statsministeren trak et ændringsforslag til § 86 om gentagelsesvirkninger tilbage. Jeg er også noget betænkelig ved den fuldstændige adskillelse mellem forbrydelsens gerningsindhold og sanktionerne. Dommerens magt kan let blive for stor, når han ikke er bundet af en foreskrevet foranstaltning. Det kan i nogle tilfælde blive til skade for den tiltalte, idet kravene til gennemførelse af et bevis kan blive svækket. Men det kan også bevirke, at den grove forbrydelse bliver bedømt med en altfor mild sanktion.

Hvad angår foranstaltningerne, vil jeg bede statsministeren have sin opmærksomhed rettet på tvangsuddannelse. Jeg skal ikke rette nogen indvending mod denne foranstaltning, men blot sige, at det må jo nødvendig få den virkning, at den, der gør sig skyldig i en forbrydelse, kan få bedre muligheder for at opnå en uddannelse, end andre kan.

De principielle betænkeligheder, vi her har fremført, har, som det fremgår af betænkningen, ikke givet sig udtryk i ændringsforslag, fordi lovens gennemførelse herved ville blive stærkt forsinket, og de grønlandske medlemmer har meget forståeligt lagt megen vægt på, at loven træder i